

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Kecskés Krisztián ügyvéd (fél címe 2) által képviselt I.rendű felperes neve(....) I. rendű és II.rendű felperes neve(....) II. rendű felpereseknek, a dr. Cziráki Adorján jogtanácsos által képviselt alperes neve(....) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2013. március 18. napján kelt, 6.P.24.220/2011/10. számú ítélete ellen a felperesek 11. sorszám alatti fellebbezése folytán meghozta az alábbi

#### í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és az elsőfokú ítéletnek az I. és II. rendű felperest az alperes javára perköltség megfizetésére kötelező rendelkezését mellőzi, egyebekben helybenhagyja.

Az I. rendű felperes 400.000 (Négyszázezer) forint, a II. rendű felperes 2.500.000 (Kétmillió-ötszázezer) forint tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illeték megfizetésére köteles az állam javára külön felhívásra.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

#### I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével az I. és a II. rendű felperesek keresetét elutasította és kötelezte az I. rendű felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 250.000 forint perköltséget és az államnak külön felhívásra 300.000 forint le nem rótt illetéket, míg a II. rendű felperest arra kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 750.000 forint perköltséget, valamint az állam javára külön felhívásra 900.000 forint le nem rótt illetéket.

Az ítélet tényállása szerint az I. rendű felperes tulajdonában áll a Keszthely, külterület ..... hrsz.-ú „Keszthely, .....” megnevezésű bányatelek. A bányatelek üzemeltetését, a feldolgozást és az értékesítést az I. rendű felperes és a II. rendű felperes végzi. A II. rendű felperes az I. rendű felperes alvállalkozója, aki a bányatelen a „díszítő homokkő” megnevezésű ásványvagyonra alapított bányában a 2004. év elején kezdte meg a kitermelést. 2007 évben a bányatelek bővítése vált szükségessé, amelyet az I. rendű felperes két ütemben tervezett véghezvinni oly módon, hogy a 2008 év második felétől a folyamatos termelést már az új területen kívánta biztosítani.

Az I. rendű felperes a bányatelek bővítés első szakaszának engedélyezésére irányuló kérelmet nyújtott be a P.-i Bányakapitánysághoz 2007. szeptember 28-án. Október 30-án a P.-i Bányakapitányság hiánypótlásra hívta fel az I. rendű felperest, kérve az ingatlan igénybevételi ütemtervének módosítását és a bővített bányatelek valamennyi ingatlantulajdonosának tájékoztatását, valamint a csatolt készletszámítási jelentés felülvizsgálatát. A felhívásnak az I. rendű felperes 2007. november 23-án eleget tett. November 30-án a P.-i Bányakapitányság helyszíni ellenőrzést végzett, majd december 7-én újabb hiánypótlási felhívást adott ki, melyben a csatolt készletszámítási jelentés felülvizsgálatára, a módosítandó bányatelek ásványi nyersanyagvagyonának pontosítására, valamint a korábbi időszakra vonatkozó bányajáradék önbevallások felülvizsgálatára és önrevízió kezdeményezésére szólította fel az I. rendű felperest. 2007. december 17-én a P.-i Bányakapitányság megkereste az eljáráshoz szükséges szakhatóságokat. Az I. rendű felperes a P.-i Bányakapitánysággal szemben 2008. január 7-én elfogultsági kifogást terjesztett elő, majd 2008. január 21-én a második hiánypótlás teljesítéseként megküldte a Bányakapitányság részére a bányatelek dokumentáció készletszámítási részének módosítását és megtagadta a bányajáradék önrevízió kezdeményezésére vonatkozó felhívás teljesítését. A Bányakapitányságra 2008. január 30-án érkezett meg a Kulturális Örökségvédelmi Hivatal nyilatkozatának kivételével az utolsó szakhatósági állásfoglalás. 2008. február 4-én az alperes a P.-i Bányakapitányság ellen benyújtott elfogultsági kifogást elutasította. A határozat indokolásában azonban megállapította, hogy a hiánypótlási felhívás kibocsátását a Bányakapitányság késedelmesen teljesítette és hibázott akkor, amikor a bányajáradék önrevíziót a bányatelek bővítési eljárás részeként rendelte el. 2008. február 27-én a P.-i Bányakapitánysághoz megérkezett a Kulturális Örökségvédelmi Hivatal szakhatósági állásfoglalása is. A P.-i Bányakapitányság a módosított bányatelek megállapításáról szóló határozatát 2008. március 7-én hozta meg, mely határozat 2008. március 27-én emelkedett jogerőre.

Ezt követően nyílt lehetősége az I. rendű felperesnek az újonnan bevont területekre is kiterjedő műszaki-üzemi terv jóváhagyásának kérelmezése, amely a bányászati tevékenység megkezdésének előfeltétele. A jóváhagyó határozat kiadására 2008. november 17-én került sor.

Az I. rendű felperes a B. Megyei Főügyészséghez fordult törvényességi kérelemmel. A főügyészség a 2011. szeptember 26-án kelt levelében arról tájékoztatta az I. rendű felperest, hogy a bányatelek bővítése tárgyában indult eljárásban felmerült hiányosságok, illetve ügyféli jogok megsértését a P.-i Bányakapitányság másodfokú szerve, az alperes 2008. február 4-én kelt végzésében elbírált. Az ügyintézési határidő túllépése miatt az érintetteket az alperes figyelmeztetésben részesítette, ezért a főügyészség ügyészi intézkedést nem látott indokoltnak. Az ügyészség megállapította továbbá, hogy a 2008. május 3-án benyújtott műszaki-üzemi terv engedélyeztetési kérelemmel kapcsolatban egy alkalommal került sor ügyintézési határidő túllépésre, erre és az időmúlásra tekintettel ezért az ügyészi intézkedés benyújtását az ügyészség már ez esetben sem tartotta indokoltnak.

A felperesek keresetet nyújtottak be az alperessel szemben 48.332.569 forint kártérítés megfizetése iránt. A II. rendű felperes vagyoni és nem vagyoni kártérítés címén 43.332.569 forintot, míg az I. rendű felperes nemvagyoni kár címén 5.000.000 forintot és annak 2008. június 30-ától számított törvényes kamatát érvényesítette a perben. Arra hivatkoztak, hogy a P.-i Bányakapitányság eljárásai során két alkalommal is helytelenül alkalmazta a jogszabályokat, amellyel okozati összefüggésben a felperesek számára jelentős kárt okozott. Egyrészt tévesen határozta meg a bányajáradék fizetésének alapjául szolgáló ásványi nyersanyagok körét, másrészt a bányatelek bővítését engedélyező határozatának meghozatalát az általa vélt elmaradt bányajáradék megfizetéséhez kötötte. A bányatelek bővítését engedélyező határozat, illetve az új kitermeléses műszaki-üzemi tervet engedélyező határozat késedelmes meghozatala a gazdaságos kitermelés megkezdését időben jelentősen eltolta, mindez a Bányakapitányság hibás jogalkalmazására, valamint az alperes felügyeleti jogkörének gyakorlásával kapcsolatos mulasztásra vezethető vissza. Kártérítési követelésük alapjaként jelölték meg a Bányakapitányság határozatainak késedelmes meghozatalát is. Álláspontjuk szerint a Bányakapitányság 2008. március 4-én meghozott határozata már jelentősen, a jogszabályban előírt maximális ügyintézési határidőn túl született, mely késedelem oka az volt, hogy a Bányakapitányság az I. rendű felperes kérelmére indított eljárás keretein belül kísérelte meg az általa vélelmezett bányajáradék-bevallással kapcsolatos hiányosságokat önrevízióval rendeztetni, amely egyértelműen rosszhiszemű joggyakorlásnak minősül. A műszaki-üzemi terv jóváhagyására irányuló eljárás is jelentős késedelmet szenvedett, a határozat jogerőre emelkedésének időpontjára a 2008. évi szezon lezárult, mely jogellenes alperesi magatartás a felpereseknek súlyos, felmerült kárból és elmaradt haszonból álló károkat okozott.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Arra hivatkozott, hogy mint másodfokú hatóságnak nincs általános ellenőrzési kötelezettsége. Amint tudomást szerzett a Bányakapitányság tevékenységével kapcsolatos panaszról, azt azonnal kivizsgálta. Álláspontja szerint a Bányakapitányság nem követett el olyan súlyú eljárási szabálysértést, amely megalapozná a keresetet. Hiányzik az okozati összefüggés, továbbá a kár összege fikción alapul, és vitás a kár bekövetkezése is. A bányatelek megállapítására irányuló eljárás vonatkozásában elismerte, hogy határidő túllépés történt a hiánypótlási felhívással kapcsolatban, azonban arra hivatkozott, hogy a teljes eljárásra irányadó, összesen 90 napos határidőt a Bányakapitányság nem lépte túl.

Az elsőfokú bíróság a felperesek keresetét megalapozatlannak találta. Határozatát a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdésére, 349. §-ának (1) bekezdésére, a alperes neveről szóló 267/2006. (XII.20.) Korm. rendelet 1. §-ának (1) és (2) bekezdésére, 2. §-ának (2) bekezdésére, 3. §-ának (4) bekezdésére, a bányászatról szóló 1993. évi XLVIII. törvény (a továbbiakban: Btv.) 43. § (1) bekezdésére, 43/B. § (2) bekezdésére és a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (Ket.) 3. §-ának d) pontjára és 33. §-ának (1) bekezdésére alapította.

Megállapította, hogy a sérelmezett határozatokat hozó bányakapitányság nem önálló jogi személy, ezért a felperesek perbe vitt igénye az alperessel szemben érvényesíthető.

A bányatelek megállapítására irányuló eljárással kapcsolatban rögzítette, hogy az ügyintézés összességében 54 napot vett igénybe arra tekintettel, hogy a hiánypótlási felhívások teljesítésének, valamint a szakhatósági állásfoglalások megküldésének időtartama nem számít bele az ügyintézési határidőbe.

Az első hiánypótlási felhívás tekintetében az elsőfokú bíróság arra a megállapításra jutott, hogy jóllehet a Bányakapitányság azt késedelmesen adta ki, azonban a teljes eljárásra nyitva álló 3 hónapos határidő alatt az eljárást befejező határozatát meghozta és a kártérítési felelősség szempontjából ennek van elsődleges jelentősége. A jogszabályok ugyanis a perbeli eljárásra vonatkozóan az elsőfokú hatóság részére nem azonnali intézkedési kötelezettséget írnak elő, hanem határidőt állapítanak meg az eljárási cselekmények elvégzéséhez, melyen belül a Bányakapitányság a munkateher, az ésszerűség, illetve egyéb szempontok figyelembevételével határozhatja meg az egyes eljárási cselekmények elvégzésének időpontját.

Nem osztotta a felperesek hivatkozását, miszerint a második, 2007. december 7-én kelt hiánypótlási felhívás felesleges volt, amely szükségtelenül növelte az eljárás időtartamát. Bár az utóbb született másodfokú határozat szerint a Bányakapitányság jogalkalmazása a bányajáradékra vonatkozó önrevízió kezdeményezésével kapcsolatban téves volt, azonban a hiánypótlás nem kizárólag erre vonatkozott, hanem a készletszámítási jelentés pontosítására is, melynek szükségességével kapcsolatban eltért a felek álláspontja, a felperesek állítását azonban az I. rendű felperes által kezdeményezett közigazgatási eljárásban született kúriai határozat nem támasztotta alá.

A Kulturális Örökségvédelmi Hivatal szakhatósági állásfoglalásának késedelmes megküldése tekintetében kifejtett felperesi állásponttal sem értett egyet. Az intézkedések időpontjai alapján ugyanis megállapította, hogy a Bányakapitányságnak mindenképpen be kellett volna várnia a 2008. január 30-án érkezett, a felperesek által nem vitatottan megfelelő határidőben előterjesztett szakhatósági állásfoglalást, így az addig eltelt ügyintézési határidőhöz további 36 napot kellene hozzászámítani a bányatelek bővítést jóváhagyó határozat meghozataláig, ami a teljes ügyintézési határidőt legfeljebb 82 napra növelné.

A műszaki-üzemi terv jóváhagyására irányuló eljárással kapcsolatban megállapította, hogy a kérelem 2008. május 30-ai benyújtását követően 6 nap elteltével, június 5-én került sor arra, hogy a Bányakapitányság megkereste a szükséges szakhatóságokat. Az utolsó szakhatósági állásfoglalás a K.-i Körzeti Földhivataltól 2008. július 30-án érkezett a Bányakapitánysághoz, amely szerint a kérelmezőnek be kell szereznie a termőföld időlegesen más célú hasznosítására vonatkozó engedélyt is a földhivataltól. Ezt a határozatot az I. rendű felperes is

megkapta 2008. július 31-én, ehhez képest a szükséges kérelmet csak augusztus 26-án nyújtotta be a földhivatalnál. Minderre tekintettel az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperesek nem hivatkozhatnak megalapozottan arra, hogy a hatóság nem tett eleget a tájékoztatási kötelezettségének. Kifejtette, hogy nem volt vitás a felek között a perben, hogy a Bányakapitányságnak a földhivatal időlegesen más célú hasznosítást engedélyező határozata megérkezéséig fel kellett volna függesztenie az eljárást, ennek a mulasztásnak azonban az alperes kártérítési felelőssége szempontjából nem tulajdonított jelentőséget, mert az ügyintézés időtartama ezzel összefüggésben nem lett hosszabb.

Minderre tekintettel az elsőfokú bíróság a felperesek keresetét elutasította, mert nem találta megállapíthatónak az alperes magatartásának felróhatóságát a perbeli két eljárás vonatkozásában. A perköltségről a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Az ítélettel szemben a felperesek nyújtottak be fellebbezést, amelyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a felperesek keresetének teljesítését, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kérték. Megismételték az elsőfokú eljárásban már kifejtett álláspontjukat, miszerint a perbeli közigazgatási eljárásokban részt vett szervek eljárásuk során több jogszabálysértést követtek el, emiatt az ügyintézési határidőket túllépték, amelyből adódóan a felpereseknek jelentős kára keletkezett.

Újfent arra hivatkoztak, hogy a hatóság a hiánypótlási felhívás kibocsátására nyitva álló 15 napos határidőt túllépte a bányatelek megállapítása iránti kérelem elbírálása során, mely késedelem a hatóságnak felróható. A felperesi álláspont szerint a bányatelek megállapítására irányuló eljárás során mindkét hiánypótlási felhívás kiadása indokolatlan volt, melyek szükségtelenül növelték az eljárás időtartamát. A Bányakapitányság az ügydöntő határozatát a bányajáradék tartozás megállapításáról szóló határozat jogerőre emelkedését követően kívánta meghozni, mely jogszabálysértést mind az alperes, mind a B. Megyei Főügyészség rögzített. Emellett a Kulturális Örökségvédelmi Hivatal szakhatósági állásfoglalása kiadásának sürgetése érdekében sem tett lépést annak ellenére, hogy erre nézve meg vannak az eszközei a felperesek tapasztalata szerint. A jogszabályi előíráshoz nem kötődő cselekmények miatti kézbesítési idő nyilvánvalóan beleszámít a felhasznált ügyintézési határidőbe, hiszen ez is a hatóság felróható magatartása miatt telt. Aligha vitatható tehát, hogy a Bányakapitányság a bányatelek megállapítására irányuló eljárás során az ügyintézési határidőt felróhatóan, elsősorban az első hiánypótlási felhívás késedelmes kiadása, majd a bányajáradékkal kapcsolatos téves jogértelmezése okán túllépte. A felperesi számítások szerint a jogszabálysértések miatt a bányatelek megállapítására irányuló eljárás a jogszabályban rögzített 3 hónapos ügyintézési határidő ellenére 105 napig tartott.

A műszaki-üzemi terv jóváhagyására irányuló eljárás tekintetében azt sérelmezték a felperesek a fellebbezésükben, hogy abban a Bányakapitányság hiánypótlási felhívást egyáltalán nem bocsátott ki. A földhivatali engedélyező határozat azért 2008. október 27-én érkezett be a Bányakapitánysághoz, mert az ügyintéző. dr. R. I.

telefonon ekkor érdeklődött a felperesi képviselőnél arról, hogy az engedély a kérelmező rendelkezésére áll-e. Az utolsó szakhatósági állásfoglalás beérkezésétől az ügyintéző által kezdeményezett telefonhívásig eltelt közel 3 hónap az ügyintézés idejébe beszámít, a Bányakapitányság ezért már csupán ezen időszak figyelembevételével többszörösen túllépte a jogszabályban rögzített ügyintézési határidőt. Ezen időszak alatt a Bányakapitányság az eljárást nem függesztette fel és hiánypótlási felhívást sem adott ki, a késedelem következményei ezért nem terhelhetők a felperesekre, már csak azért sem, mert ez alatt az idő alatt tőlük a termőföld más célú hasznosításáról szóló engedélyt senki semmilyen formában nem kérte. A Bányakapitányság az alperes által becsatolt eljárási kronológiában rögzített 171 napból az általa kalkulált 9 nap helyett  $171-55=116$  napot fordított ténylegesen ügyintézésre, ami 86 nappal több, mint a megadott 30 napos ügyintézési határidő. Ez a megállapítás egybevág a B. Megyei Főügyészség megállapításával is. Összességében megállapítható tehát, hogy az alperes és az alperes felelősségi körébe eső Bányakapitányság a perbeli eljárásokat jelentős késedelemmel zárta, és ezzel felróhatóan a keresetben megjelöltek szerinti kárt okozta a felpereseknek.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult, annak helyes indokaira utalással.

A fellebbezés az alábbiak szerint, kis részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges mértékben lefolytatta, a tényállást helyesen állapította meg és abból helytálló érdemi döntést hozott. Kifejtett indokait a Fővárosi Ítéltábla mindenben osztotta, azok közül - elsősorban a fellebbezésben foglaltakra tekintettel - az alábbiakat hangsúlyozza.

Helytállóan állapította meg a Btv. és a 267/2006. (XII. 20.) Kormányrendelet vonatkozó rendelkezései alapján, hogy a sérelmezett határozatokat hozó Bányakapitányság nem önálló jogi személy, amelyre tekintettel megalapozottan foglalt állást akként, hogy a felperesek perbe vitt igénye az alperessel szemben érvényesíthető.

Helyesen idézte a Btv. 43. §-ának (1) bekezdését, amely szerint a bányászattal kapcsolatos közigazgatási feladatokat a bányafelügyelet látja el. Az alperes eljárására ezért megfelelően alkalmazta a Ket. rendelkezéseit azokban a kérdésekben, amelyeket a Btv. kifejezetten nem rendez.

A felperesek kereseti előadása szerint az eljáró Bányakapitányság határidő túllépésben megnyilvánuló jogellenes felróható magatartása következtében tényleges kár és elmaradt haszon formáját öltő káruk keletkezett. Erre tekintettel elsődlegesen azt kellett vizsgálni, hogy a felperesek által állított ügyintézési határidő-túllépés bekövetkezett-e a sérelmezett két eljárás során.

A Btv. 43/B. § (1) bekezdésének az eljárást megindító kérelem benyújtásakor

hatályos szövege szerint a bányatelek megállapítására indított eljárás során az ügyintézés határideje 90 nap. A (2) bekezdés értelmében ha az ügyfél a kérelmet hiányosan nyújtotta be, a bányafelügyelet a kérelem beérkezésétől számított 15 napon belül - megfelelő határidő megjelölése és a mulasztás jogkövetkezményeire történő figyelmeztetés mellett - hiánypótlásra hívja fel.

A hiánypótlási felhívások teljesítésének, valamint a szakhatósági állásfoglalások megküldésének időtartama a Ket. 33. §-ának (3) bekezdés d) pontja szerint nem számít bele az ügyintézési határidőbe. Az elsőfokú bíróság ezért helyesen állapította meg, hogy az ügyintézés a bányatelek megállapítására irányuló eljárás esetében összességében 54 napot vett igénybe, mert az első hiánypótlási felhívásra a kérelem benyújtását követő 32 nap elteltével került sor, az I. rendű felperes 2007. november 23-ai hiánypótlása és az alperes november 30-ai helyszíni ellenőrzése között az ügyintézési időből 7 nap, a bányakapitányság 2007. december 7-ei intézkedése között további 7 nap, míg az utolsó szakhatósági állásfoglalás megérkezése (2008. február 27.) és a bányatelek bővítését jóváhagyó határozat kelte (2008. március 7.) között további 8 nap telt el.

A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a hiánypótlási felhívás késedelmes kiadása a jogvitára nincs kihatással, mert az eljárásra előírt jogszabályi határidőt a Bányakapitányság nem lépte túl, és a közigazgatási jogkörben eljáró szerv felelőssége tekintetében nyilvánvalóan az érdemi határozat meghozatalára előírt ügyintézési határidő betartásának van jelentősége.

Osztható volt az elsőfokú ítélet álláspontja, miszerint a második, 2007. december 7-én kelt hiánypótlási felhívás nem tekinthető olyannak, amely szükségtelenül növelte az eljárás időtartamát. Bár az utóbb született másodfokú határozat megállapította, hogy a bányajáradékra vonatkozó önrevízió kezdeményezésével kapcsolatban a Bányakapitányság jogalkalmazása téves volt, azonban a hiánypótlás nem kizárólag erre vonatkozott, hanem a készletszámítási jelentés pontosítására is, melynek szükségességével kapcsolatban az I. rendű felperes által kezdeményezett közigazgatási eljárásban időközben született kúriai határozat a felperesi álláspontot nem támasztotta alá. Emellett hangsúlyozni szükséges, hogy a hiánypótlási felhívás kelte és a hatóság következő intézkedése - a szakhatóságok 2007. december 17-ei megkeresése - között 10 nap telt el, ezért amennyiben szükségtelennek bizonyult volna a Bányakapitányság második felhívása, úgy az ügyintézési határidő ez esetben is legfeljebb további 10 nappal - 64 napra - hosszabbodna meg.

A Kulturális Örökségvédelmi Hivatal szakhatósági állásfoglalásának késedelmes megküldése tekintetében kifejtett fellebbezési állásponttal nem értett egyet a másodfokú bíróság. Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg ítéletében, hogy a Bányakapitányságnak mindenképpen be kellett volna várnia a 2008. január 30-án érkezett, a felperesek által nem vitatottan megfelelő határidőben előterjesztett szakhatósági állásfoglalást, ezért ebben az esetben az addig eltelt ügyintézési határidőhöz legfeljebb további 36 napot kellene hozzászámítani a bányatelek bővítést jóváhagyó határozat meghozataláig. A teljes ügyintézési határidő azonban

így is 82 nap (32+7+7+36), ami a jogszabályban előírt 90 napot nem haladja meg.

Emellett hangsúlyozni szükséges, hogy a töretlen ítélkezési gyakorlat szerint a közigazgatási jogkörben okozott kárért való felelősség alapja csak a kirívóan súlyos jogértelmezési vagy jogalkalmazási tévedés lehet, a fellebbezésben a bányatelek megállapítására irányuló eljárás tekintetében hivatkozott 15 napos határidő-túllépés (a törvényi 90 napos határidővel szemben állított 105 nap) a perbeli jogviszony tekintetében nyilvánvalóan nem tekinthető ilyennek.

A műszaki-üzemi terv jóváhagyására irányuló eljárás tekintetében kifejtett fellebbezési állásponttal szemben az ítélőtábla - az elsőfokú bíróság álláspontjával egyezően - a következőknek tulajdonított jelentőséget. A kérelem 2008. május 30-ai benyújtását követően 6 nap elteltével, június 5-én került sor a szükséges szakhatóságok megkeresésére a Bányakapitányság által. Az utolsó szakhatósági állásfoglalás a K.-i Körzeti Földhivataltól 2008. július 30-án érkezett, mely határozatot az I. rendű felperes is megkapta 2008. július 31-én, ehhez képest a szükséges kérelmet csak augusztus 26-án nyújtotta be a földhivatalnál. Bár nem volt vitás a felek között a perben, hogy a Bányakapitányságnak a földhivatal időlegesen más célú hasznosítást engedélyező határozata megérkezéséig fel kellett volna függesztenie az eljárást, ennek a mulasztásnak azonban a másodfokú bíróság sem tulajdonított jelentőséget az alperes kártérítési felelőssége szempontjából, mert az ügyintézés időtartama ezzel összefüggésben nem lett hosszabb. A földhivatali határozat 2008. október 27-én érkezett meg a bányakapitánysághoz, aki a műszaki-üzemi terv jóváhagyásáról 2008. november 17-én - 6 + 21 nap ügyintézési idő alatt - hozta meg határozatát, így a nyitva álló 30 napos határidőt nem lépte túl.

Minderre tekintettel a másodfokú bíróság sem talált megállapíthatónak az alperes oldalán olyan jogellenes, felróható magatartást, amely az alperes kártérítési felelősségét a perbeli ténybeli alapokon megalapozná.

Észlelte azonban, hogy az alperesi képviselő jogi szakvizsgával rendelkezik, az alperest azonban a perben nem jogtanácsosként képviselte, hanem az alperes főosztály-vezető helyetteseként a Pp. 67. §-ának (1) bekezdés d) pontja szerinti meghatalmazottként eljárva, akit a (2) bekezdés értelmében az ügyvéd jogállása nem illeti meg, ezért számára jogtanácsosi munkadíj még az általa képviselt fél pernyertessége esetén sem jár a Pp. 75. §-ának (2) bekezdése értelmében.

A Fővárosi Ítélőtábla ezért a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, és az elsőfokú ítéletnek az I. és II. rendű felperest az alperes javára perköltség megfizetésére kötelező rendelkezését mellőzte, egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

A felperesek fellebbezése nem vezetett eredményre, azonban az alperesnek a másodfokú eljárásban számításba vehető költsége a fentiek szerint nem merült fel, ezért arról rendelkezni nem kellett.

A másodfokú bíróság a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illeték viseléséről az Itv. 74. §-ának (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése és a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó 78. § (1) bekezdése szerint határozott.

, 2014. március 11.

. Lesenyei Terézia s.k.  
a tanács elnöke

. Békefiné dr. Mózsik Tímea s.k.  
előadó bíró

Dr. Pullai Ágnes s.k.  
bíró

A kiadmány hitelül: